

เพชรสีเพลิง

บทที่ 35

เพราะสร้อยระย้าหันมาจับจ้องตัวชายหนุ่มจนแทบจะไม่มีเวลาเป็นส่วนตัว สหส์จึงหันมาตั้งคำถามทักท้วงให้เรียกโดยวิธีการสั้นแทนเสียง ก่อนหน้านั้นสร้อยระย้าเคยได้ยินเสียงเรียกและถามสหส์ไปปดว่าเป็นคนอื่น แต่ก็มีครั้งหนึ่งเขาจำเป็นต้องตอบไปตามตรง

“เอ๊ะ แล้วภัสสรมาวุ่นวายกับสหส์ทำไม”

ชายหนุ่มต้องสร้างเรื่องเพื่อให้อีกฝ่ายคลายใจ

“หลังกลับจากงานศพเพื่อนชายเขาแล้วไม่ได้พบกันอีก แล้วพอดีผมรู้จักเพื่อนสนิทอีกคนหนึ่งของภัสสรเพราะเธอมีญาติอยู่ใกล้บ้านผมที่เมืองกาญจน์ ภัสสรก็เลยโทรมาถามข่าวคราวครับ”

“อ้อ แบบนี้ที่เอง” สร้อยระย้าที่ไม่เคยจะยอมเชื่อใครง่าย ๆ กลับเชื่อชายหนุ่มผู้นี้สนิทใจ “แล้วภัสสรไม่รู้เรื่องของสหส์กับพ่อเขาหรือ”

“ไม่รู้หรอกครับ”

“ดีแล้วละ อย่าไปบอกให้รู้เลย จะเสียมิตรภาพเปล่า ๆ”

สร้อยระย้า พาทือ

หลังจากนั้นชายหนุ่มตั้งเสียงเรียกเข้าเป็นการสั้น หากว่ามันเรียกมาในเวลาที่อยู่กับสร้อยระย้าเขาก็ทำเป็นไม่สนใจ เขาเห็นหมายเลขของภัสสรปรากฏแต่ต้องปล่อยให้เครื่องตอบรับอัตโนมัติทำงานเสียงที่ถูกบันทึกไว้ แรก ๆ ก็รำเริงแจ่มใส...

“คิดถึงจังเลยคะ ระยะเวลาทำงานยุ่งหรือคะไม่เห็นโทรมาให้กำลังใจคนดูหนังสือจะสอบบ้างเลย”

“พี่สหส์หายไปไหนนี่..... โทรกลับด้วยนะคะ พลีส.....”

หากต่อ ๆ มาเสียงใส ๆ ก็อ่อนอ่อยลงทุกที...

“สรดูหนังสือสอบไม่ค่อยรู้เรื่องเลยคะ กลุ้มใจมาก ทำยังไงดีคะ พี่สหส์โทรมาให้กำลังใจหน่อยได้ไหมคะ”

“สรกำลังจะเข้าห้องสอบ พี่สหส์เอาใจช่วยด้วยนะคะ”

“สรสอบเสร็จแล้วคะ รอให้พี่สหส์พาไปเลี้ยงฉลองตามที่สัญญาไว้ไหมคะ”

ข้อความสุดท้ายยิ่งอ่อนละห้อยบอกถึงความรู้สึกผิดหวัง

“พี่สหส์ไม่วางอีกตามเคยใช่ไหมคะ สรแค่โทรมาจะบอกว่าจะไปฉลองสอบเสร็จกับเพื่อนๆ ถ้าพี่สหส์อยากตามมากก็โทรมาบอกนะคะ แต่... ถ้าไม่วางก็ไม่ใช่ไร ถึงยังไงสรก็จะสนุกเพื่อนะคะ สวัสดิ์ดีคะ”

สหส์ ฟังทุกถ้อยคำซ้ำ ๆ พลังนึกถึงสีหน้าท่าทางของคนพูดด้วยความรู้สึกเหมือนจิตใจถูกโยกคลอน บางครั้งเขาโทรกลับไปหาเธอเพื่อที่จะแข็งใจพูดเพียงไม่กี่ประโยคด้วยน้ำเสียงอ่อนสุภาพ ความรู้สึกอ่อนไหวสับสนที่เกิดขึ้นเพราะเธอ ทำให้ชายหนุ่มจำต้องรักษาระยะให้ห่างออกมา หากเขาเผลอตัวทำสิ่งใดลงไป คงไม่มีหนทางออกที่ดีสำหรับเธอ

ภัสสรไม่ได้ตั้งใจสงสัยนอกจากคาดเดาว่า

“พี่สหส์กำลังงานยุ่งใช่ไหมคะ”

เขาแข็งใจทำน้ำเสียงห่างเหินปฏิเสธ “ช่วงนี้พี่ยุ่งตลอด หาเวลาว่างไม่ได้เลยครับ”

“แล้วเมื่อไหร่...” เสียงเธออ่อนล้งเล “สรจะได้ไปว่ายน้ำน้ำที่คอนโดกับพี่สหส์อีกล่ะคะ”

“สรเก่งแล้วว่ายน้ำไหนก็ว่ายน้ำได้ ไม่จำเป็นต้องมาที่คอนโด พี่หอรอกครับ”

น้ำเสียงห่างเหิน คำพูดคล้ายปิดกั้นอยู่ทุกทาง หญิงสาวรู้สึกน้อยใจและผิดหวัง แต่เธอก็รักและเชื่อใจเขาเกินกว่าจะนึกคิดในทางลบ เธอได้แต่นึกถึงความใกล้ชิด สัมผัสสอดรัดและจุมพิตของชายหนุ่มอย่างอาลัย

มีบางครั้งที่การแสดงความรักใคร่ของชายหนุ่มเลยเถิดจริงจัง เหมือนกับจะมุ่งมาดไปให้ถึงที่สุดของความต้องการทางร่างกาย หากแล้วเขาก็หยุดตัวเองไว้ กระซิบบอกเธอเหมือนเตือนตัวเองว่า “สรยังเป็นนักเรียนอยู่” เธอรู้สึกชื่นชมที่เขาระวังยับยั้งใจไว้ไม่กล้ากรายจนเกินขอบเขต แต่ว่าเดี๋ยวนี้เธอเรียนจบเป็นผู้ใหญ่แล้ว เหตุใดชายหนุ่มกลับยิ่งถอยห่างอย่างไม่สนใจใยดี

ภัสสรกังวลจนเกือบจะเอ่ยปากถามถึงสร้อยระย้าแต่ก็กลัวกลืนไว้ ได้แต่วนเวียนคิดกังวลว่าหากเขาตัดสินใจที่จะติดอยู่กับสร้อยระย้า เธอจะอย่างไรดี...

เพื่อนๆ กำลังสนุกสนานกับการเต้นรำจังหวะดิสโก้ที่ยาวนาน ต่อเนื่องนาสนุก แต่ก่อนเมื่อมาสนุกสนานกันภัสสร ไม่เคยปฏิเสธที่จะเต้นรำกับใครมาก่อน มาบัดนี้เธอได้แต่สั่นหน้าแล้วนั่งเหมามองเพื่อนๆ หัวเราะหัวไคร่กัน รู้สึกเดียวตายจับใจราวกับอยู่กับคนละโลก

สายใจและพิมพลอย แยกจากกลุ่มเพื่อนแล้วดึงแขนกันมาทึงตัวลงนั่งข้างๆ ด้วยอาการเหนื่อยหอบ หลังจากเขย่ำร่างเบียดกันอยู่ในฟลอร์เต้นรำเป็นเวลานาน สายใจชะงักหน้ามาถามว่า

“นั่งทำอะไรอยู่ยัยสร ปวดท้องหรือถึงได้ไม่ยอมออกไปเต้น”

“เปล่าหรอก แค่นี้ก็เหนื่อย”

“โห อะไรกันเบื้อ...”

สีหน้าของเธอยืนย่นคำพูด พิมพลอยจึงคาดเดา “คิดถึงพี่โยหรือ”

ภัสสรจึงนึกได้ว่าเธอได้ลืมโยธินไปเสียแล้ว

“ถ้าพี่โยอยู่ด้วยคงสนุกนะ พี่โยเป็นคนสนุกสนานหัวเราะเก่ง แต่ว่าป่านนี้กำลังหัวเราะกับสาวไหนอยู่ที่เยอรมันก็ไม่รู้”

“ดูสายใจพูดเข้า ประเดี่ยวยัยสรก็นอนไม่หลับหรอก”

ภัสสรพูดว่า “อ้อ ไม่หรอก ถ้าพี่โยมีความสุข สรก็สบายใจไปด้วย”

“แข็งใจพูดหรือเปล่า แล้วทำไมหลังๆ นี้เอาแต่นั่งตาลอยแล้วยังถอนใจบ่อยๆ อีกด้วยล่ะ”

เพื่อนๆ ไม่รู้ว่าเธอติดต่อกับสหัส เป็นความต้องการของชายหนุ่มที่ไม่ต้องการให้เธอบอกใคร ภัสสรเองก็ไม่พร้อมที่จะรับฟังคำวิพากษ์วิจารณ์ในความเหมาะสมหรือไม่เหมาะสม เพราะนอกจากสหัส จะเป็นเพียงลูกจ้างที่มีงานหลักอยู่หลังพวงมาลัยรถของสาวใหญ่วัยกว่าสี่สิบปีแล้ว ยังถูกครหาว่าให้บริการอื่นแก่นายจ้างอีกด้วย

ความรักความหลงทำให้ภัสสรทนกล้ำกลืนความรู้สึกอดสูใจไว้ได้แต่มองข้ามมันไปเสีย บอกตัวเองว่าในที่สุดทุกอย่างจะเรียบร้อย สายใจยุว่า “พี่โยเจ้าชู้นะ สรบินตามไปซิ ไม่อย่างนั้นประเดี่ยวก้าวไปเปลอกายเปลอใจกับสาวอื่นแล้วจะมาร้องให้ก็ช่วยอะไรไม่ได้นะจะบอกให้”

“เรื่องอะไรสรจะต้องตามไปเฝ้าพี่โย เขาอยากจะมีใครก็ช่างปะไร”

“ถ้านั้นสายใจรับอาสาไปเฝ้าให้เองดีไหม ไม่คิดค่าจ้างด้วย สรออกค่าเครื่องบินให้ก็พอ” เพื่อนเธอยั่วพลางหัวเราะ

ภัสสรนึกถึงโยธินแล้วก็คล้ายได้ยินเสียงหัวเราะครั้นแครงที่เคยดังอยู่ข้างๆ หูในสมัยที่ยังใกล้ชิดสนิทสนมกัน เธอยังจำสีหน้าท่าทางเขาในช่วงเวลานั้นได้ดี หญิงสาวเปลอยิ้มออกมา แต่ความผิดหวังเจ็บเหงาที่จับหัวใจทำให้เป็นเพียงยิ้มเศร้าๆ

เธอถอนใจ ความรู้สึกที่เคยมีกับโยธินได้เหือดหายไปเสียแล้ว...

โยธินมองผ่านกระจกหน้าต่าง ท้องฟ้าข้างนอกเงิบและมืด แม้ใกล้เวลาเช้าเข้ามาทุกที อากาศข้างนอกหนาวเยือก ในที่พักมีเครื่องทำความร้อนแต่เขาก็นอนไม่ค่อยหลับอยู่ดี

ชายหนุ่มจากเมืองไทยมาอยู่ที่ระยะหนึ่งแล้ว สิ่งแวดล้อมใหม่และผู้คนที่ต้องเกี่ยวข้องกับงานที่ได้รับมอบหมายทำให้เขา วุ่นวายจนลืมเหตุการณ์ที่เกาะกินทำร้ายจิตใจกับความครุ่นคำนึงถึงคนที่จากมาได้พอสมควร ในระยะแรกๆ ชายหนุ่มต้องรวบรวมสมาธิอย่างที่สุดเพื่อเตรียมงานสำหรับวันใหม่ ในบัดนี้งานและการพบปะเผชิญหน้ากับผู้คนไม่ใช่ปัญหาอีกแล้ว ดังนั้นพอลกลับมาอยู่คนเดียวในท่ามกลางความเงิบและมืดเปลี่ยวของคืนในเดือนหนาว ชายหนุ่มกลับพบว่าตนเองถูกทิ้งอยู่ในความเงิบเหงาอย่างที่สุด

ชีวิตที่นี่ไม่ใช่จะไร้หญิงสาว ผู้ชายรูปร่างหน้าตาดีแข็งแรง สมบูรณ์มีอารมณ์ขันและประกายตาที่เป็นมิตร ซ้ำยังมีพื้นฐานฐานะดี และมีความรู้ความสามารถอย่างเขา ดึงดูดความสนใจของสตรีเพศอยู่เสมอ ยิ่งผู้หญิงโสดที่เชื่อมั่นในตนเองและมีทัศนคติที่เปิดกว้างในเรื่องของความรักใคร่ การจะแสดงความในใจไม่ใช่เรื่องแปลก จึงมีทั้งสตรีสาวและไม่สาว สวยและไม่สวยเสนอตัวเข้ามาหา แต่โยธินกลับวางเฉย กลายเป็นคนช่างเลือกที่ระมัดระวังตัวเป็นที่สุดไปเสียแล้ว

ผู้ชายรักสนุกไม่คิดหน้าคิดหลังคนเดิมได้ตายไปแล้วนับแต่อุบัติเหตุครั้งนั้น

ในท่ามกลางความเหงา ชายหนุ่มหวนนึกถึงผู้หญิงที่เขาสนิทสนมอยู่ด้วยในระยะหลังๆ นี้ เพื่อนสาวที่เคยควงคู่แล้วแยกกัน

ไปบางคนพยายามจะกลับมาขอคืนดีด้วย บางคนยังโทรศัพท์คุยกัน บางคนก็นัดทานข้าวกันแบบเพื่อน ชายหนุ่มไม่ได้มีความรู้สึกอย่างไรเป็นพิเศษกับใครเลย น่าแปลกที่พอบิดาถามเรื่องแต่งงานมีครอบครัว เขากลับนึกถึงแต่ภัสสร

“คุณโยรักน้องสรจริง ๆ หรือคะ”

ชวนคะนึงถามครั้งแล้วครั้งเล่า ทุกครั้งเขาก็ตอบรับ

“เขาเป็นคนเดียวที่ผมอยากจะอยู่ด้วย”

“ทำไมล่ะคะ”

ชายหนุ่มให้คำตอบไม่ได้

ชวนคะนึงเซื่องซึมลงไป ในระยะหลังๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในช่วงเวลา ก่อนที่ชายหนุ่มจะจากมา ท่าทีของสตรีที่เขาารู้สึกเหมือน เป็นพี่สาว แสดงออกมาจนทำให้เขารู้สึกผิดแปลก เธอคลุกคลีใกล้ชิด เสนอตัวและชักนำ... บางครั้งสัมผัสของเธอยึดเยื้ออ้อยอิ่งเกินความ จำเป็น

มันทำให้เขาสะอิดใจ

เขาได้แต่บอกตัวเองว่าเป็นเพราะชวนคะนึงเหงาเพราะไม่มี เพื่อน ไม่มีสังคมและไม่มีคนรัก เมื่อรู้ว่าเขากำลังจะจากมานานจึง แผลงแสดงออกมาเช่นนั้น

แม้จะเวทนา แต่ชายหนุ่มก็โล่งใจที่จากเธอมาเสียได้

ผู้หญิงที่ทำให้เขาอึดอัดใจอีกคนหนึ่งคือพรรณราย ชายหนุ่ม นึกถึงสมัยเมื่อยังสนิทสนมกันแล้วก็ต้องโทษว่าตัวเอง เขาผิดแท้ๆ ที่เล่นกับเธอมากเกินไปจนทำให้เกิดการเข้าใจผิด พรรณรายชอบเขา และเข้าใจว่าเขาก็ชอบเธอในรูปแบบและทิศทางเดียวกัน

เพราะเหตุนี้ภัสสรจึงเข้าใจผิดและขุ่นเคืองจนแปรเปลี่ยนท่าทาง อย่างไม่ว่าชายหนุ่มจะแก้ตัวอย่างไรก็ดึงสาวน้อยกลับมาไม่ได้

โยธินถอนใจยาวครั้งแล้วครั้งเล่า คนเรามักจะเป็นแบบนี้ มองข้ามคนที่ต้องการตนและกลับวิ่งไล่ไขว่คว้าหาคนที่หันหลังให้ตน เสมอ

เขากับภัสสรก็ไม่แตกต่าง ในยามเธอเปิดหัวใจให้ เขากลับ ชะล่าใจเพลิดเพลินกับสิ่งล่อตาล่อใจอื่น ครั้นพอเธอปิดประตู เขาก็ เกิดอยากจะทำไปครอบครองจับจองเสียให้ได้

มันอาจจะสายเกินไปเสียแล้ว.....

แล้วปณรสีก็ต้องไม่สบายใจอีกครั้งเมื่อบิดาพาสีหน้าบึ้งตึงเข้ามาในห้อง “ไหนเล่าเรื่องเรากับเจ้าเผด็จให้ฟังหน่อยซิ”

หัวใจเธอกระตุกวาบ สีหน้าเผือดเจื่อนจางลงแม้จะพยายาม รักษาอารมณ์ไว้อย่างเต็มที่

“อะ...อะไรคะ พ่อ”

“วันก่อนเราเอ่ยชื่อเผด็จ เล่ามาซิว่ามันเป็นใครกัน”

“พ่อคะ... เรื่องนี้... เอ่อ... มันจบไปแล้วนะคะ”

“แต่สำหรับฉันมันยังไม่จบ ฉันอยากรู้ว่าเราหมายถึงลูกชาย ของเจ้าเผด็จไหม”

หญิงสาวน้ำตาตกอยู่ข้างใน พยายามบังคับเสียงอย่างเต็มที่ ไม่ให้สั่น “ใช่ค่ะ”

โทสะของอีกฝ่ายเดือดพล่าน เขากำมือแน่น

“แล้วยังไง เราเข้าไปรู้จักกับมันได้ยังไงสนิทกันขนาดไหน”

เธอจำเป็นต้องสร้างเรื่องขึ้นมาเล่า

“เรารู้จักกันโดยบังเอิญ เขาทำงานมีลูกมีเมียอยู่ที่อเมริกา แต่กลับมาเยี่ยมบ้านชั่วคราว พอสัมผัสว่าเป็นใครก็เลิกติดต่อกันคะ”

“แต่เราก็ไปไหนมาไหนกับมันอยู่พักหนึ่งใช่ไหม”

“คะ ใช่” หญิงสาวพยายามซ่อนพิรุณอย่างเต็มที่ “แต่สัมผัส ไม่ได้คิดอะไรนอกจากต้องการฟังเรื่องของพ่อเขาเท่านั้น เพื่อว่า บางที... เราจะหาทางทำอะไรได้บ้าง”

“ฮึ..!”

อีกฝ่ายกระแทกเสียง เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่ถึงอย่างไร ปณรสีก็เป็นลูกรักที่ไม่เคยทำให้เขาผิดหวังมาก่อน ร้อยวันพันปี เขาไม่เคยจะเสียงดังกับเธอ พ่อลูกถ้อยที่ถ้อยปรองดองกันมาตลอด เพิ่งจะมีในระยะหลังๆ นี้ ที่เขาโดนรุมเร้าด้วยเรื่องที่ชวนให้หัวเสียซ้าๆ ไหนจะการค้าที่การแข่งขันอย่างไรทิศทางและเหตุผล ทำให้เกิดความ เสียหายอยู่ทุกวี่วัน ไหนจะเมียสาวคราวลูกที่เริ่มมีท่าทีแปลกๆ แล้วยังพยายามทำตัวเห็นห่างให้ระแวงแคลงใจ แล้วไหนศัตรูหัวใจ จะหวนมาทวงตะกอนที่กันบั้งให้ขุ่นคลุ้งขึ้นมาอีก

ดังนั้นพอมืออะไรสะกิดเล็กน้อยเขาก็พร้อมจะระเบิดโครมคราม

“ทำไมพ่อถึงเข้าใจสัมผัสแบบนั้นล่ะคะ” ปณรสีแก้งตัดพ้อ

ชิปไต่ยรู้ตัวว่าทำให้เกิดเหตุ “อย่าให้ฉันรู้ก็แล้วกัน” เขาพูดได้แค่นั้นก็เดินออกไปจากห้อง

ปัทมสีน้ำตาร่วง คิดไม่ออกเลยว่าหากเผด็จไม่ปฏิเสธเธอ เธอคงตามชายหนุ่มไปในทุกทิศทางไม่ว่าจะเป็นทางไหนอย่างไรแล้วความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับพ่อจะเป็นไปอย่างไร.....

ก่อนวันงานแสดงเครื่องเพชรแห่งปี มีการนัดหมายให้บริษัทรักษาความปลอดภัยซื้อตั้งทำหน้าที่ไปรับเครื่องเพชรจากผู้ที่สูงเข้าร่วมแสดงมาเก็บรักษาไว้เพื่อลดภาระการเสี่ยงจากการสูญหายระหว่างเดินทาง เผด็จส่งเครื่องเพชรล้ำค่าเข้าร่วมงานสามชุด บุญยงซึ่งเป็นหนึ่งในกรรมการจัดงาน และเป็นคนที่เป็นที่เคารพนับถือในกรรมการอีกสองคนไปดูการส่งมอบด้วย

เช้าวันนั้นบุญยงให้ชวนคะนึงมาตามสหัสไปที่ตึกใหญ่หญิงสาวทำสีหน้าปึ้ง มองหน้าเขาไม่สนิท

“คุณท่านให้มาตามไปพบ”

“ครับ” ชายหนุ่มตอบรับ ยิ้มอ่อนแต่ประกายตาคมจัด

บุญยงบอกเขาว่า “วันนี้ขับรถให้หน่อยเถอะพ่อหนุ่ม เจ้าโยไม่อยู่รับใช้พ่อ ฉันเลยต้องขออาศัยเธอ อีกอย่างหนึ่งเวลาไปไหนกับเธอแล้วรู้สึกอุ่นใจดี”

แล้วชายหนุ่มหน้าเข้มร่างสูงใหญ่ที่แต่งกายประณีตเรียบร้อย ก็เป็นคนขับรถคันหรูพาชายสูงวัยที่ยังแข็งแรงเต็มไปด้วยสง่าราศีไปสมทบกับคนอื่นๆ ที่คฤหาสน์ของเผด็จโดยไม่ได้คาดคิดมาก่อน

รอบรั้วกว้างที่ล้อมตึกใหญ่ มีป้อมสำหรับยามรักษาความปลอดภัยหลายจุด บุญยงพูดเจือหัวเราะว่า “เสียเผด็จต้องจ้างมือปืนหลายคน นี่แหละความทุกข์ของคนรวย”

ชายหนุ่มยิ้มอ่อนตอบสนอง แต่สายตาคมวาววามก็เก็บรายละเอียดไว้ทั้งหมด นอกจากสายไฟที่โยงร้อยเป็นบางจุดแล้ว เขายังเห็นกล้องโทรทัศน์ขนาดเล็กหลายตัวถูกติดตั้งในมุมต่างๆ

รอยยิ้มเยาะหยันฉาบอยู่ในสีหน้า ประเมินอยู่ในใจว่าองค์กรรักษาและอุปกรณ์ของเผด็จ มีไว้เพื่อป้องกันโจรระจอกเท่านั้น!

มีคนอื่นมาถึงก่อนแล้ว เจ้าของบ้านกำลังให้การรับรองด้วยสีหน้าแจ่มใส เสียงทักทายพูดคุยกุญแจหัวเราะดังไม่ขาด นอกจากเผด็จ นางอรรถภรรยาที่เจ็บปวดแอดเพราะโรคหัวใจก็แต่งตัวสวยลงมารับแขกด้วย เสื้อชุดอยู่บ้านเป็นแพรประดับลูกไม้สวยหรู ผมเรียบและโบหน้าเกลี้ยงมีสีสันแต่งแต้มกลมเกลี้ยง แม้เธอพยายามฝืนยิ้มพูดคุยกแต่กระนั้นสีหน้าเผด็จก็ไม่อาจปกปิดความทุกข์ในใจ เผด็จนั่งใกล้ๆ คอยเอื้อมือประคองมารดา

“ไม่ได้พบกันนาน คุณอรรถยังสาวสวยเหมือนเดิม” บุญยงส่งเสียงทักทายเจือหัวเราะครั้นคราง

“อะไรได้คะ ดิฉันโทรมลงตั้งแยะ คนป่วยจะสาวจะสวยได้ยังไง” เธอออกตัว มือบางๆ เกาะแขนลูกชายอย่างรักใคร่ “ดีที่พ่อหนึ่งกลับมาอยู่ด้วย ฉันมีความสุขก็เลยอาการดีขึ้นเยอะ”

“มีลูกคนเดียวกีย่อมจะรักจะห่วงกันมากเป็นธรรมดา ของผมก็เหมือนกัน...” เขาหันไปทางเผด็จ “เมื่อไหร่หนึ่งจะพาหลานมาให้ย่าอ้อมสักที เห็นว่ามีสองคนแล้วใช่ไหม”

“ครับ ผู้ชายทั้งคู่ คนหนึ่งสองขวบ อีกคนเพิ่งจะหกเดือนครับ”

“ลุงดีใจด้วย” เขาพูดอย่างจริงใจก่อนจะหันไปทางเผด็จ “น่าอิจฉาเสียที่มีลูกชายเอาการเอางาน ลูกชายผมมันยังเป็นพ่อพวงมาลัยลอยไปลอยมาอยู่เลย”

“พอถึงเวลาเขาก็รู้ทิศทางของเขาเองครับ อย่างหนึ่งนี่เขาตัดสินใจทุกอย่างของเขาเองทั้งหมด ผมไม่ได้บงการหรือคาดหวังอะไรเลย”

“เสียทำบุญมาดี” สีหน้าคนพูดบอกความชื่นชม

บรรดาอาคันตุกะเหล่านี้ต่างก็เป็นสมาชิกคนสำคัญในสมาคมพ่อค้าซึ่งรู้จักกันมาก่อนจึงพูดคุยกกันอย่างถูกคอ สักครู่รถของบริษัทรักษาความปลอดภัยก็มาถึง เจ้าหน้าที่เข้ามารายงานตัวอย่างเป็นเรื่องเป็นราวก่อนจะนำเอกสารออกมาให้กรอกรายการ

“ผมจะไปเปิดเซฟเอาของลงมา” เผด็จพูด หันมาพยักหน้ากับเผด็จ

“มา... หนึ่ง... ไปกับพ่อ...”